

DE STRIJD GAAT DOOR, EN IK HEB EINDELIJK DE KRACHT
OM TERUG TE VECHTEN. IK BEN NUMMER ZEVEN.
EN IK ZIN OP WRAAK.

DE
WRAAK
VAN ZEVEN

THRILLER

PITTACUS LORE

BOEK 5 VAN
DE LORIËN-
KRONIEKEN

Over het boek

We dachten dat het ergste voorbij was. Na tien jaar waren we eindelijk herenigd en ontdekten we de waarheid over ons verleden. We traiden en werden elke dag sterker. Maar we hadden nooit gedacht dat de Mogadoren een van onze eigen Gardes tegen ons op zou zetten. En nu is Acht dood. Ik zou alles doen om hem weer terug te brengen. Mijn hele leven ben ik al voor de Mogadoren op de vlucht – ze hebben alles van me afgenomen. Maar dat houdt op. De strijd gaat door, en ik zal niet rusten voor ik ze allemaal vernietigd heb.

‘De boeken van Pittacus Lore zijn ronduit verbazend, openhartig en superspannend!’ – COOLESUGGESTIES.NL

Over de auteur

Pittacus Lore is een ouderling van de planeet Loriën aan wie het verhaal van de Negen van Loriën is toevertrouwd. Zijn verblijfplaats is onbekend.

Van dezelfde auteur

Ik ben Nummer Vier
De kracht van Zes
Zes – het begin (e-book)
De opkomst van Negen
De erfenis van Negen (e-book)
De val van Vijf

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Pittacus Lore

De wraak van
Zeven

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Revenge of Seven

Copyright © 2014 by Pittacus Lore

Vertaling

Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagbeeld

© Thinkstock

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0547 6

NUR 285

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

De gebeurtenissen in dit boek zijn echt.

Om de Loriërs, die zich blijven schuilhouden, te beschermen zijn
namen en plaatsen gefingeerd.

Er bestaan wel degelijk andere beschavingen.

Sommige daarvan streven ernaar om jullie te vernietigen.

1

De nachtmerrie is voorbij. Als ik mijn ogen opendoe, zie ik alleen duisternis.

Ik lig in een bed, zoveel weet ik wel, maar het is niet mijn eigen bed. Het matras is enorm groot en heeft zich op een of andere manier volmaakt naar mijn lichaam gevoegd. Even vraag ik me af of mijn vrienden me naar een van de grotere bedden in het penthouse van Negen hebben verplaatst. Ik strek mijn benen en armen zo ver mogelijk uit, maar voel de randen niet. Het over mij heen gelegde laken voelt eerder glibberig aan dan zacht, bijna als plastic, en straalt warmte uit. Niet alleen warmte, besef ik, maar ook een aanhoudende trilling die de pijn in mijn spieren verzacht.

Hoe lang heb ik geslapen en waar ben ik in vredesnaam?

Ik doe mijn best me te herinneren wat me is overkomen, maar het enige wat ik me voor de geest kan halen, is mijn laatste visioen. Het voelde alsof ik me dagenlang in die nachtmerrie bevond. Nog steeds ruik ik de stank van verbrand rubber in Washington D.C. Smog hing boven de stad, een herinnering aan de strijd die daar had gewoed. Of de strijd die daar zal worden uitgevochten, als mijn visioen echt werkelijkheid wordt.

De visioenen. Horen die bij een nieuwe Erfgave? Van de anderen heeft niemand Erfgaven waardoor ze 's ochtends getraumatiseerd zijn. Zijn het dan profetieën? Dreigementen, gestuurd door Setrákus Ra, net als de dromen die John en Acht steeds hadden? Zijn het waarschuwingen?

Wat het ook zijn, ik wil dat ze ophouden.

Om de geur uit mijn neusgaten te verdrijven adem ik een paar keer diep in en uit, ook al weet ik wel dat het allemaal in mijn hoofd zit. Wat erger is dan de geur is dat ik me elk detail kan herinneren, tot op de blik van afgrijzen op het gezicht van John toen hij me op dat toneel zag met Setrákus Ra, die Zes ter dood veroordeelde. Hij zat,

net als ik, opgesloten in het visioen. Ik was machteloos daar, zat vast tussen Setrákus Ra, die zichzelf tot heerser der Aarde had uitgeroepen, en...

Vijf. Hij werkt voor de Mogadoren! Ik moet de anderen waarschuwen. Ik ga kaarsrecht zitten en mijn hoofd tolt – te snel, te vroeg – roestkleurige vlekken drijven door het beeld. Ik knipper ze weg, mijn ogen voelen stroperig, mijn mond voelt droog en mijn keel pijnlijk.

Dit is helemaal niet het penthouse.

Mijn beweging moet ergens dichtbij een sensor in werking hebben gesteld, want opeens beginnen de lampen langzaam feller te branden tot de kamer uiteindelijk in een rood licht baadt. Ik zoek naar de bron van het licht en zie het stralen uit nerven die door de met chroom gelambriseerde wanden heen gevlochten zijn. De rillingen lopen door mijn lijf als ik zie hoe onberispelijk de ruimte oogt, hoe kaal, zonder enige opsmuk. De warmte van de deken neemt toe, bijna alsof hij wil dat ik me eronder weer oprol. Ik duw hem weg.

Dit is een Mogadoorse woning.

Ik kruip over het reusachtige bed – het is groter dan een SUV, groot genoeg voor een drie meter lange Mogadoorse dictator om zich erin te ontspannen – tot mijn blote voeten boven de metalen vloer bungelen. Ik draag een lang grijs nachthemd, met doornige zwarte wingerds erop geborduurd. Ik huiver bij de gedachte dat ze me in dit hemd hebben gehuld en me hier hebben achtergelaten om te rusten. Ze hadden me gewoon kunnen afmaken, maar in plaats daarvan trekken ze me een pyjama aan? In mijn visioen zat ik aan de zijde van Setrákus Ra. Hij noemde me zijn erfgenaam. Wat betekent dat? Is dat de reden waarom ik nog leef?

Het maakt niet uit. Het eenvoudige feit is dit: ik ben gevangengenomen. Dit weet ik. Wat ga ik er nu aan doen?

Ik vermoed dat de Mogs me naar een van hun bases hebben overgeplaatst. Alleen lijkt deze ruimte niet op de afschuwelijke, piepkleine cellen waarin Negen en Zes volgens eigen zeggen gevangenzaten. Nee, dit moet wel het gestoorde Mogadoorse idee van gastvrijheid zijn. Ze proberen voor me te zorgen.

Setrákus Ra wil dat ze me eerder als een gast dan als een gevangene behandelen. Want op een dag wil hij dat ik naast hem het bewind voer. Waarom, dat snap ik nog steeds niet, maar op dit moment is dat het enige wat me in leven houdt.

O nee. Als ik hier ben, wat is er dan met de anderen in Chicago gebeurd?

Mijn handen beginnen te trillen en tranen prikken in mijn ogen. Ik moet hieruit zien te komen. En dat moet ik in mijn eentje doen.

Ik onderdruk de angst. Ik onderdruk de aanhoudende visioenen van een gedecimeerd Washington. Ik onderdruk de zorgen om mijn vrienden. Ik onderdruk alles. Ik moet een onbeschreven blad zijn, net als toen ik Setrákus voor het eerst bestreed in New Mexico, net als tijdens mijn trainingssessies met de anderen. Het is voor mij gemakkelijker om moedig te zijn als ik er gewoon niet bij nadenk. Als ik me laat leiden door mijn instinct, kan ik dit doen.

Ren, beeld ik me in dat Crayton zegt. Ren tot ze te moe zijn om je achterna te zitten.

Ik heb iets nodig om mee te vechten. Ik zoek om me heen naar iets wat ik als wapen kan gebruiken. Naast het bed staat een metalen nachtkastje, het enige andere meubelstuk in de kamer. De Mogs hebben een glas water voor me neergezet, maar ik ben niet zo dom om het te drinken, ook al sterf ik van de dorst. Naast het glas ligt een boek zo groot als een woordenboek, met een vette omslag die op slangen huid lijkt. De inkt op de omslag lijkt geschroeid, de woorden ingesneden en ruw rond de randen, alsof er in plaats van inkt een zuur gebruikt is.

De titel luidt *Het Grote Boek van Mogadoorse Vooruitgang*, verrassend genoeg in het Engels. Eronder een reeks rechthoekige kaders en een wirwar van tekens waarvan ik aanneem dat het Mogadoors is.

Ik pak het boek op en sla het open. Elke bladzij is in tweeën gedeeld; Engels aan de ene en Mogadoors aan de andere kant. Ik vraag me af of ik geacht word dit te lezen.

Met een klap sla ik het boek dicht. Het belangrijke is dat het zwaar is en ik ermee kan zwaaien. Mogadoorse bewakers ermee in aswolken veranderen zal me niet lukken, maar het is beter dan niets.

Ik klauter van het bed af en loop naar wat ik denk dat de deur is. Het is een rechthoekig paneel in de met metaalplaten beklede wand, maar ik zie geen hendels of knoppen.

Als ik op mijn tenen dichterbij kom, me afvragend hoe ik dit ding open ga krijgen, klinkt er vanuit de wand een mechanisch zoemend geluid. Net als de lampen moet hij op een bewegingssensor werken, want zodra ik dichtbij ben, glijdt de deur sissend omhoog en verdwijnt hij in het plafond.

Ik blijf niet stilstaan om me erover te verwonderen waarom ik niet opgesloten zit. Het Mogadoorse boek vastklampend stap ik een hal binnen die net zo kil en metalig is als mijn kamer.

‘Ah,’ zegt een vrouwenstem. ‘Je bent wakker.’

In plaats van bewakers zit er buiten mijn kamer een Mogadoorse vrouw hoog op een kruk, kennelijk wachtend op mij. Ik vraag me af of ik ooit eerder een vrouwelijke Mog heb gezien, maar zeker niet een als zij. Met haar middelbare leeftijd, met rimpels in de bleke huid rondom haar ogen en gehuld in een hooggesloten, tot de vloer reikende jurk zoals een van de gezusters in Santa Teresa die zou dragen, lijkt ze verrassend genoeg absoluut geen bedreiging. Haar hoofd is kaalgeschoren, op twee lange, zwarte vlechten achter op haar schedel na; de rest van haar schedel is bedekt door een ingewikkelde tatoeage. In plaats van gemeen en wreed, zoals de Mogs die ik eerder heb bevochten, is ze bijna elegant.

Vlak voor haar blijf ik stilstaan, niet zeker van wat ik moet doen.

De Mog werpt een blik op het boek in mijn handen en glimlacht.

‘En klaar om aan je studie te beginnen, zie ik,’ zegt ze, overeind komend. Ze is lang, slank en een beetje spinachtig. Als ze voor me staat, maakt ze een diepe buiging. ‘Vrouwe Ella, ik zal u lesgeven terwijl...’

Zodra haar hoofd laag genoeg komt, sla ik zo hard als ik kan met het boek in haar gezicht.

Ze ziet het niet aankomen, wat ik vreemd vind, omdat alle Mogs met wie ik ooit oog in oog kwam te staan altijd gevechtssklaar waren. Deze kreunt even en klapt met een gefladder van haar kostuum tegen de vloer.

Ik blijf niet staan om te kijken of ze knock-out is of een kanongeweer uit een verborgen compartiment in die jurk trekt. Ik kies een willekeurige richting en ren zo hard als ik kan de gang door. De metalen vloer doet pijn aan mijn blote voeten en mijn spieren beginnen te branden, maar ik negeer het allemaal. Ik moet hier weg zien te komen.

Jammer dat op deze Mogadoorse bases nooit bordjes naar de uitgang hangen.

Ik sla een hoek om en daarna nog een, sprint door gangen die allemaal erg op elkaar lijken. Ik verwacht elk moment loeiende sirenes nu ik ben ontsnapt, maar ik hoor niets. Ook geen zware Mogadoorse voetstappen die achter me aan zitten.

Net op het moment dat ik buiten adem raak en overweeg het wat

langzamer aan te doen, gaat er rechts van me een deur open en stappen er twee Mogadoren de gang op. Ze lijken meer op wat ik van ze gewend ben: potig, gekleed in zwarte gevechtsuitrusting, kraaloojes die me woest aanstaren. Ik ren hard langs ze heen, ook al doet geen van beiden een poging om me vast te pakken. Ik meen een van hen zelfs te horen lachen.

Wat is hier aan de hand?

Ik voel dat de twee Mog-soldaten me nakijken, dus ik ren verder, de eerste gang in die ik zie. Ik weet niet zeker of ik in kringetjes heb gelopen of wat dan ook. Er is geen enkel zonlicht of geluid van buiten, niets wat erop duidt dat ik dichterbij een uitgang kom. Het lijkt wel alsof het de Mogs niets kan schelen wat ik doe; alsof ze weten dat ik geen enkele kans heb om hieruit te komen.

Ik stop met rennen om op adem te komen en loop langzaam en voorzichtig deze laatste steriele hal door. Het boek, mijn enige wapen, heb ik nog steeds stevig vast en mijn hand begint te verkrampen. Ik schud mijn spieren los en loop door.

Verderop gaat met een hydraulisch gesis een brede poort open; deze verschilt van de andere deuren, is breder, en aan de andere kant zie ik vreemd knipperende lichten.

Geen knipperende lichten. Sterren.

Als ik onder de poort door loop, maakt het plafond van metaalplaten plaats voor een glaskoepel; de ruimte is enorm, bijna als een planetarium. Maar dan echt. Vanuit de vloer steken diverse consoles en computers omhoog – misschien is dit een of andere controlekamer – maar ik negeer ze, want ik word naar het duizelingwekkende uitzicht door het uitgestrekte venster getrokken.

Duisternis. Sterren.

De Aarde.

Nu snap ik waarom de Mogadoren niet achter me aan renden. Ze weten dat ik geen kant op kan.

Ik bevind me in de ruimte.

Ik loop helemaal tot aan het glas en druk er met mijn handen tegenaan. Ik voel de leegte buiten, de eindeloze, ijskoude ruimte zonder lucht tussen mij en die zwevende blauwe bol in de verte.

‘Prachtig, hè?’

Zijn bulderende stem is als een emmer koud water die over me heen wordt gegooid. Ik draai me snel om en druk mijn rug tegen het glas; ik

krijg het gevoel dat de leegte achter me weleens te verkiezen zou zijn boven een confrontatie met hem.

Setrákus Ra staat achter een van de bedieningspanelen en houdt me met een zweem van een glimlach op zijn gezicht in de gaten. Het eerste wat me opvalt, is dat hij bij lange na niet zo reusachtig is als toen we hem bij de basis in Dulce bevochten. Toch is Setrákus Ra lang en ontzagwekkend; zijn brede lijf is gehuld in een sober zwart uniform, versierd met studs en een scala van puntige Mogadoorse medailles. Drie Lorische hangertjes, die hij van de dode Gardes afnam, hangen om zijn nek en gloeien een getemperd kobaltblauw.

‘Ik zie dat je mijn boek al hebt opgepakt,’ zegt hij met een gebaar naar mijn knuppel met het formaat van een woordenboek. Ik had niet in de gaten dat ik het krampachtig tegen mijn borst gedrukt hield. ‘Hoewel niet per se op de manier die ik had gehoopt. Gelukkig raakte je Proctor niet ernstig gewond...’

Opeens begint het boek in mijn handen rood op te gloeien, net als het stuk puin dat ik bij de basis in Dulce oppakte. Ik weet niet precies hoe ik het doe, of zelfs wat ik doe.

‘O,’ reageert Setrákus Ra terwijl hij met een opgetrokken wenkbrauw toekijkt. ‘Heel goed.’

‘Loop naar de hel!’ roep ik en ik werp het gloeiende boek naar hem.

Voordat het zelfs maar halverwege hem is, verheft Setrákus Ra een reusachtige hand en het boek blijft stil in de lucht hangen. Ik kijk toe terwijl de gloed die ik erin had gestopt langzaam vervaagt.

‘Nou, nou,’ berispt hij me. ‘Zo is het wel weer genoeg.’

‘Wat wil je van me?’ brul ik terwijl tranen van frustratie mijn ogen vullen.

‘Dat weet je al,’ antwoordt hij. ‘Ik heb je laten zien wat er gaat komen. Net zoals ik dat Pittacus Lore ooit heb laten zien.’

Setrákus Ra drukt een paar knoppen in op het bedieningspaneel en het ruimteslagschip komt in beweging. Geleidelijk aan beweegt de Aarde, ogenschijnlijk zowel onmogelijk ver als zo dichtbij dat ik mijn hand zou kunnen uitsteken en haar zou kunnen vastpakken, voor mijn ogen opzij. We bewegen ons niet in haar richting; we draaien om onze as.

‘Je bevindt je aan boord van de *Anubis*,’ spreekt Setrákus Ra op gedragen toon, met een zweem van trots in zijn knarsende stem. ‘Het vlaggenschip van de Mogadoorse vloot.’

Zodra het ruimteschip zijn draai voltooit, snak ik naar adem. Ik reik uit en duw mijn hand tegen het glas om steun te zoeken; ik kan opeens amper nog op mijn benen staan.

Buiten, in een baan om de Aarde, is de Mogadoorse vloot zichtbaar. Honderden ruimteschepen, waarvan de meeste lang en zilverkleurig, ongeveer zo groot als kleine vliegtuigen, net als de vaartuigen die de Gardes hebben beschreven na hun strijd. Maar daartussen bevinden zich minstens twintig immense oorlogsschepen waarbij de rest in het niet valt; dreigend opdoemend, met kanonnen die uit hun hoekige opbouw steken, pal gericht op de nietsvermoedende planeet eronder.

‘Nee,’ fluister ik. ‘Dit kan niet waar zijn.’

Setrákus Ra loopt naar me toe en ik ben te geschokt door het uitzichtloze schouwspel om me zelfs maar te bewegen. Zachtjes legt hij zijn hand op mijn schouder. Ik voel de kilte van zijn bleke vingers dwars door mijn nachthemd heen.

‘Het moment is aangebroken,’ zegt hij terwijl hij samen met mij naar de vloot staart. ‘De Grote Expansie is eindelijk naar Aarde gekomen. Samen zullen we de Mogadoorse vooruitgang vieren, kleindochter.’

2

Door het gebarsten raam op de eerste verdieping van een verlaten textielfabriek kijk ik naar een oude man in een versleten trenchcoat en een smerige spijkerbroek. Hij laat zich zakken in de deuropening van het dichtgespijkerde gebouw aan de overzijde van de straat. Als hij eenmaal zit trekt hij een fles in een bruine papieren zak uit zijn jas en begint te drinken. Het is halverwege de middag. Ik houd de wacht en hij is de enige levende ziel die ik sinds onze komst, gisteren, in dit verlaten deel van Baltimore heb gezien. Het is een stille, verlaten plek, maar nog altijd te verkiezen boven de versie van Washington D.C. die Ella me in haar visioen toonde. Voor nu lijkt het er in elk geval niet op dat de Mogadoren ons vanuit Chicago hebben achtervolgd.

Hoewel dat technisch gesproken ook helemaal niet hoeft: er is al een Mogadoor onder ons.

Achter me stampt Sarah met haar voet op de vloer. We bevinden ons in wat het kantoor van de ploegbaas moet zijn geweest. Overal ligt stof en de beschimmelde vloerplanken staan bol van het vocht. Ik draai me net op tijd om om haar te zien fronsen naar de restanten van een kakkerlak die aan de zool van haar sneaker kleeft.

‘Voorzichtig, zo meteen stamp je dwars door de vloer heen,’ waarschuw ik, slechts half grappend.

‘Zeker te veel gevraagd om ál jullie geheime hoofdkwartieren in een penthouse onder te brengen, hè?’ zegt ze terwijl ze me met een plagerige glimlach aankijkt.

We hebben de nacht in deze oude fabriek doorgebracht, in onze slaapzakken op de doorgezakte houten vloer. We zijn allebei smerig, hebben al een paar dagen niet meer echt gedoucht, en Sarahs blonde haar klit aan elkaar van het vuil. Wat mij betreft is ze nog altijd een schoonheid. Zonder haar zou ik na die aanval in Chicago, toen de Mogs Ella ontvoerden en het penthouse aan gort bliezen, compleet zijn ingestort.

De gedachte doet mijn gezicht vertrekken en Sarahs glimlach ver-
vaagt meteen. Ik stap weg van het raam en loop naar haar toe.

‘Ik word gek van deze onzekerheid,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Ik zou
echt niet weten wat ik nu moet doen.’

Ze raakt mijn gezicht aan en probeert me gerust te stellen. ‘We weten
in elk geval dat ze Ella niets zullen aandoen. Als dat visioen tenminste
klopt.’

‘Jahoor,’ schamper ik. ‘Ze turnen haar gewoon om tot een gehersen-
spoelde verrader, net als...’

Mijn stem sterft weg en ik denk aan onze andere vermiste vrienden
en de overloper met wie ze meereisden. Van Zes en de anderen hebben
we nog niets gehoord; niet dat ze gemakkelijk met ons in contact kun-
nen komen, overigens. Al hun Kistjes zijn hier en, aangenomen dat ze
ook via alledaagsere manieren contact kunnen zoeken, dan nog heb-
ben ze geen idee waar ze ons kunnen vinden, aangezien we Chicago
moesten ontvluchten.

Het enige wat ik zeker weet, is dat ik weer een vers litteken op mijn
been heb, het vierde. Het doet geen pijn meer, maar voelt wel als een
loden last. Als de Gardes op hun eigen plek waren gebleven en we de
Lorische beschermformule intact hadden gelaten, dan zou dat vierde
litteken symbool hebben gestaan voor mijn eigen dood. In plaats daar-
van is een van mijn vrienden in Florida nu heengegaan en heb ik geen
flauw idee wat de rest is overkomen.

Diep vanbinnen voel ik dat Vijf nog leeft. Ik zag hem in Ella’s visioen:
als een verrader, staand naast Setrákus Ra. Hij moet de anderen in de
val hebben gelokt, en een van hen zullen we nooit meer terugzien. Zes,
Marina, Acht of Negen; een van hen is er niet meer.

Sarah pakt mijn hand en probeert wat spanning weg te masseren.

‘Ik blijf maar piekeren over wat ik in dat visioen heb gezien...’ begin
ik, maar ik val stil. ‘We hadden de strijd verloren, Sarah. En nu voelt
het alsof het echt gebeurt. Alsof dit het begin van het einde is.’

‘Dat betekent helemaal niks en dat weet je,’ reageerde ze. ‘Neem Acht.
Kleefde er niet een soort doodvonnis aan hem? Maar hij bleef leven.’

Ik frons en slik het voor de hand liggende in, namelijk dat Acht wel-
eens degene kan zijn die in Florida het leven heeft gelaten.

‘Ik weet dat het somber lijkt,’ gaat Sarah verder, ‘en, eh, het is behoor-
lijk vreselijk allemaal, John. Dat is wel duidelijk.’

‘Goeie peptalk, dit.’

Ze knijpt hard in mijn hand en kijkt me met grote hou-effe-op-ogen aan.

‘Maar die jongens daar in Florida zijn Gardes,’ gaat ze verder. ‘Ze zullen vechten, doorgaan, en winnen. Je moet de moed niet verliezen, John. Toen jij daar in Chicago bewusteloos op bed lag, hebben we jou geen moment opgegeven. We vochten door, en met resultaat. Toen het erop leek dat we de strijd hadden verloren, redde je ons zelfs.’

Ik denk terug aan hoe mijn vrienden eraan toe waren toen ik in Chicago eindelijk weer bij bewustzijn kwam. Malcolm was dodelijk gewond, Sarah was geraakt in haar schouder, Sam had bijna geen munitie meer en Bernie Kosar was nergens te vinden. Ze hadden allemaal hun leven gewaagd voor mij.

‘Eerst redden jullie mij,’ antwoord ik.

‘Ja, nogal wiesdes. Dus doe ons een pleziertje terug en red onze planeet.’

Het toontje waarop ze het zegt, alsof het een fluitje van een cent is, doet me glimlachen. Ik trek haar tegen me aan en kus haar.

‘Ik hou van je, Sarah Hart.’

‘Van hetzelfde, John Smith.’

‘Eh, ik hou ook van jullie...’

We draaien ons om en zien Sam met een verlegen glimlach op zijn gezicht in de deuropening staan. In zijn armen ligt een reusachtige oranje kat, een van de zes Chimaera’s die onze nieuwe Mogadoorse vriend heeft meegebracht, gelokt door Bernie Kosars jankconcert op het dak. De stok die BK uit Achts Kistje had gepakt was kennelijk een soort Chimaera-totem die ze, als een Lorisch hondenfluitje, naar ons zou leiden. Vluchtend naar Baltimore meden we de snelwegen om ervoor te zorgen dat we niet werden gevolgd. De rit in het overvolle busje bood ons meer dan genoeg tijd om namen voor onze nieuwe strijdmakkers te bedenken. Sam stond erop dat we deze Chimaera, die zich in zijn standaardgedaante het liefst als een mollige kat manifesteert, Stanley zouden dopen, ter ere van Negen’s alter ego. Mocht Negen nog in leven zijn, dan weet ik zeker dat hij het te gek zal vinden om een dikke kat die duidelijk dol is op Sam naar zichzelf vernoemd te hebben.

‘Sorry,’ verontschuldigt Sam zich. ‘Stoorde ik?’

‘Nee hoor,’ antwoordt Sarah terwijl ze een arm naar hem uitstrekt. ‘Groepsknuffel doen?’

‘Misschien later,’ antwoordt hij terwijl hij me aankijkt. ‘De anderen

zijn terug en maken beneden alles gereed.’

Ik knik, laat Sarah met tegenzin los en loop naar de plunjezak met onze spullen. ‘Zijn er problemen?’

Sam schudt zijn hoofd. ‘Ze moesten het rooien met twee camping-generatortjes. Te weinig geld voor iets degelijks. Hoe dan ook, het levert als het goed is voldoende stroom.’

‘Zijn we achtervolgd?’ vraag ik terwijl ik de witte tablet met onze locaties uit de zak trek.

‘Adam zei dat ie geen enkele Mog-verkenner heeft gezien,’ antwoordt Sam.

‘Nou, als er één is die weet hoe je ze moet herkennen, dan is hij het wel,’ voegt Sarah eraan toe.

‘Inderdaad,’ reageer ik halfslachtig, want ik vertrouw deze ‘goede’ Mogadoor nog steeds niet, ook al heeft hij sinds hij in Chicago opdook ons alleen maar geholpen. Zelfs nu, terwijl hij en Malcolm beneden in de fabriekshal onze nieuwverworven elektronica gereedmaken, bezorgt de nabijheid van een Mogadoor me toch een licht ongemakkelijk gevoel. Ik druk het weg. ‘Oké, laten we gaan kijken.’

We dalen achter Sam een roestige wenteltrap af en belanden op de vloer van de fabriekshal. De boel moet inderhaast zijn achtergelaten, want rekken vol met muffige jarentachtigherenpakken staan nog altijd tegen de muur en halfgevolle dozen met regenjassen liggen opengeslagen op lopende banden.

Een Chimaera in goldenretrievergedaante – Sarah stond erop dat we hem Biscuit noemden – schiet plotseling voor ons langs. Ze heeft een afgerukte mouw van een colbert tussen haar tanden geklemd en is verward in een krachtmeting met Dust, de grijze husky. Gamera, ook een Chimaera – door Malcolm vernoemd naar een of ander filmmonster van weleer – sjokt achter de honden aan, maar heeft in zijn gedaante van een bijtschildpad nogal wat moeite om de twee bij te benen. De twee andere nieuwe Chimaera’s, een havik die we Regal hebben genoemd, en Bandit, een broodmagere wasbeer, slaan de touwtrekkerij gade vanaf een van de stilstaande lopende banden.

Het is een opluchting om ze aan het spelen te zien. De Chimaera’s waren er niet best aan toe toen Adam ze uit het Mogadoorse experimenteelab bevrijdde en ze naar Chicago bracht. Het kostte veel tijd, maar dankzij mijn geneeskrachtige Erfgave wist ik ze weer op de been te krijgen. Er huisde iets in ze, iets Mogadoors, waardoor het voelde

alsof iets zich tegen mijn krachten verzette. Zelfs mijn Lumen flitste er eventjes fel van op, iets wat me bij mijn genezingen nog nooit eerder overkwam. Maar wat de Mogs ook mochten hebben uitgespookt, dankzij mijn Erfgave vloeide het uiteindelijk weg.

Het was voor het eerst dat ik mijn geneeskracht op een Chimaera toepaste. Gelukkig werkte het, want die avond bleek één Chimaera er zelfs nog erger aan toe te zijn dan al onze nieuwe vrienden.

‘Heb je BK gezien?’ vraag ik aan Sam terwijl ik om me heen kijk. Ik vond hem op het dak van het John Hancock Center, aan flarden gereden door Mogadoors kanonvuur en balancerend op het randje van de dood. Ik sprak mijn helende krachten aan en deed een schietgebedje. Ook al is hij nu een stuk opgeknapt, ik houd nog altijd een oogje in het zeil, waarschijnlijk omdat het lot van zoveel van mijn andere vrienden zo ongewis is.

‘Daar,’ zegt Sam, en hij wijst.

Achter in de ruimte staat een drietal grote wasgoedcontainers, beklad met graffiti, tegen een muur. Ze puilen uit van de kakikleurige broeken. Boven op een van deze stapels rust Bernie Kosar. Het gedol van Biscuit en Dust lijkt hem te vermoeien. Ondanks mijn behandeling is hij nog altijd verzwakt na de strijd in Chicago en is er bovendien een flinke hap uit een van zijn oren, maar dankzij mijn telepathie bespeur ik toch een zekere tevredenheid terwijl hij de andere Chimaera’s gadeslaat. Als BK ons ziet binnenkomen slaat zijn kwispelende staart verse stofwolkjes omhoog van de stapel oude broeken.

Sam zet Stanley neer en de kat trippelt naar de berg kleren met BK en nestelt zich in wat dus blijkbaar de Chimaera-tukhoek moet zijn.

‘Nooit gedacht dat ik nog eens mijn eigen Chimaera zou hebben,’ zegt Sam. ‘Laat staan een half dozijn.’

‘En ik niet dat ik ooit met een van hén zou samenwerken,’ zeg ik, terwijl ik mijn blik op Adam laat vallen.

Midden in de fabriekshal zijn stalen werkbanken in de vloer verankerd. Adam en Malcolm, Sams vader, maken de computerapparatuur gereed die ze zo-even met een paar Lorische edelstenen uit mijn slinkende voorraad hebben gekocht. Omdat er in deze oude fabriek geen stroom is, moesten ze een paar kleine generatoren kopen om het drietal computers en de mobiele hotspot te kunnen voeden. Ik kijk toe terwijl Adam een van de twee laptopbatterijen aansluit; zijn lijkbleke huid, sluike zwarte haar en hoekige gelaatstrekken geven hem een wat

menselijker voorkomen dan een gewone Mogadoor en herinneren me eraan dat hij aan onze kant staat. Sam en Malcolm lijken hem te vertrouwen. Bovendien beschikt hij over een Erfgave: de kracht om schokgolven op te wekken, die hij van Eén heeft geërfd. Als ik hem het niet met mijn eigen ogen had zien doen, zou ik me hebben afgevraagd of zo iets zelfs maar mogelijk was. Aan de ene kant wil ik, móét ik misschien geloven dat een Mog simpelweg geen Erfgave kan stelen, dat hij waardig moet zijn. Dat het een reden heeft.

‘Bekijk het zo,’ zegt Sam zachtjes terwijl we ons naar de andere twee begeven. ‘Mensen, Loriërs, Mogs... dit is gewoon de eerste bijeenkomst van de Intergalactische Verenigde Naties. We schrijven hier geschiedenis.’

Ik haal mijn neus op en loop naar de laptop die Adam zojuist heeft aangesloten. Hij kijkt even naar me op en moet iets bespeuren – wellicht ben ik niet al te bedreven in het verhullen van mijn tweestrijd – want hij slaat zijn ogen neer, doet een stap opzij om ruimte voor me te maken en richt zijn aandacht op de volgende laptop. Hij tuurt geconcentreerd naar het scherm en tikt razendsnel wat commando’s in.

‘Hoe ging het?’ vraag ik.

‘Het meeste hebben we kunnen krijgen,’ antwoordt Malcolm terwijl hij met een draadloze router rommelt. Zelfs nu zijn baard een behoorlijke wildernis begint te worden oogt hij een stuk gezonder dan bij onze eerste kennismaking. ‘Is er hier nog wat gebeurd?’ vraagt hij.

Ik schud van nee. ‘Niks. Het zou een wonder zijn als de Gardes in Florida ons hier konden opsporen. En Ella... Ik blijf maar hopen dat ik haar stem weer te horen krijg in mijn hoofd en ze me vertelt waar ze haar mee naartoe hebben genomen, maar ze heeft nog geen contact gelegd.’

‘Zodra de tablet gereed is, zullen we in elk geval te weten komen waar de anderen zijn,’ zegt Sarah.

‘Met deze spullen kunnen we volgens mij het telefoonnetwerk van het John Hancock Center hacken,’ oppert Malcolm. ‘Stel dat ze ons onderweg proberen te bellen, dan kunnen we dat telefoontje onderschepen.’

‘Goed idee,’ zeg ik. Ik plug de witte locatietablet in in de laptop en laat het apparaat zichzelf opstarten.

Malcolm duwt zijn bril omhoog en kucht even. ‘Eh, eigenlijk was het Adams idee...’

‘O,’ antwoord ik, op neutrale toon.

‘Het blijft een goed idee,’ zegt Sarah. Ze duikt op naast Malcolm en gaat aan de slag met de derde laptop. Ondertussen kijkt ze me aan met een blik die zegt dat ik best wat aardiger tegen Adam mag doen. Ik verdom het en een gelaten stilte daalt over het groepje neer. Sinds onze vlucht uit Chicago zijn er al heel wat van dit soort stiltes gevallen.

De tablet start op voordat het te gênant wordt. Sam tuurt over mijn schouder.

‘Ze zitten nog steeds in Florida,’ constateert hij.

De tablet toont één enkele, pulserende stip – mij – aan de Oostkust, en in het zuiden, mijlenver hiervandaan, de vier overige stippen van de nog levende Gardes. Drie stippen klitten aaneen en versmelten min of meer tot één dikke klodder, met een vierde daar iets vandaan. Al meteen tollen mogelijke scenario’s voor die ene stip door mijn hoofd. Is een van onze vrienden gevangengenomen? Moesten ze zich verspreiden toen ze werden aangevallen? Die ene stip, is dat soms Vijf? Bewijst dit dat hij een verrader is, zoals in mijn visioen?

Mijn gedachten worden onderbroken door de vijfde stip op de tablet, letterlijk een oceaan verwijderd van de andere stippen. Deze zweeft ergens boven de Stille Oceaan en licht wat zwakker op dan de andere.

‘Dat moet Ella zijn,’ zeg ik fronsend. ‘Maar hoe...’

Voordat ik mijn vraag kan afmaken, begint haar stip te flikkeren en opeens verdwijnt hij van het scherm. Dan, nog voordat ik mijn paniek ook maar kan kanaliseren, verschijnt ze weer, nu ergens boven Australië.

‘Wat is dit?’ vraagt Sam, turend over mijn schouder.

‘Hij verplaatst zich wel heel snel, misschien brengen ze haar ergens naartoe,’ opper ik.

De stip verdwijnt weer, en duikt vervolgens op ergens boven Antarctica, nog net boven het onderste randje van de tablet. De volgende paar tellen verdwijnt de stip een paar keer buiten beeld, terwijl hij het hele scherm over schiet. Gefrustreerd geef ik met mijn palm wat harde tikken tegen de zijkant.

‘Op de een of andere manier verstoren ze het signaal,’ zeg ik. ‘Als dit zo blijft zullen we haar dus echt niet vinden.’

Sam wijst naar het groepje stippen in Florida. ‘Als ze Ella iets wilden aandoen, dan hadden ze dat toch allang gedaan?’

‘Setrákus Ra wil haar,’ merkt Sarah op terwijl ze me aankijkt. Ik heb

iedereen uitvoerig over die Washington-nachtmerrie verteld, met Ella als keizerin naast Setrákus Ra. Voor ons altijd nog nauwelijks te geloven, maar het biedt ons in elk geval één voordeel: we weten waar Setrákus Ra op uit is.

‘Ik heb er de pest aan haar aan haar lot over te moeten laten,’ zeg ik, ‘maar ik denk niet dat hij haar iets zal aandoen. Nog niet, in elk geval.’

‘We weten tenminste waar de anderen zijn,’ benadrukt Sam. ‘We moeten erheen voordat iemand anders...’

‘Sam heeft gelijk,’ besluit ik, gedreven door het ontmoedigende gevoel dat een van deze stipjes elk moment kan doven. ‘Wie weet hebben ze onze hulp nodig.’

‘Lijkt me een verkeerde stap,’ zegt Adam. Zijn stem klinkt aarzelend, maar voor mij zit er nog genoeg Mogadoorse ruwheid in om in een reflex mijn vuisten te ballen. Ik ben er niet aan gewend om er een om me heen te hebben.

Ik draai me om en kijk hem strak aan. ‘Wat zei je?’

‘Een verkeerde stap,’ herhaalt Adam. ‘Het ligt té voor de hand, John. Te voorspelbaar. Daarom weet mijn volk jullie altijd weer te vinden.’

Ik voel mijn kaken malen, klaar om hem van repliek te dienen, maar bovenal wil ik hem gewoon op z’n bek rammen. Ik maak aanstalten om een stap naar voren te zetten, maar Sam legt een hand op mijn schouder.

‘Kalm blijven,’ maant hij me zacht.

‘Wil je soms dat we gewoon een beetje rondhangen en niks uitvreten?’ vraag ik Adam zo beheerst mogelijk. Ik weet dat ik eerst naar hem moet luisteren, maar door de hele situatie voel ik me in het nauw gedreven, en nu dien ik ook nog eens te luisteren naar een of andere gozer door wiens soort ik al mijn hele leven word bejaagd?

‘Natuurlijk niet,’ antwoordt hij terwijl hij die gitzwarte Mogadorenogen van hem naar me opslaat.

‘Nou, wat dan?’ zeg ik bits. ‘Geef me één goeie reden waarom we niet naar Florida moeten gaan.’

‘Ik geef je er twee,’ is Adams antwoord. ‘Ten eerste, als de andere Gardes gevaar lopen of gevangen zijn genomen, zoals jij vermoedt, dan hangt hun leven af van de vraag of ze jou kunnen lokken. Ze hebben alleen nut als aas.’

‘Je zegt dus dat het een valstrik kan zijn,’ is mijn tandenknarsende commentaar.

‘Als ze gepakt zijn: ja, dan is het natuurlijk een valstrik. Aan de andere kant, stel dat ze nog vrij rondlopen, wat heeft jouw heldhaftige interventie dan voor zin? Zijn ze niet prima in staat en getraind genoeg om zichzelf uit de penarie te helpen?’

Wat moet ik hierop antwoorden? Nee? Zes en Negen – meer *badass* kun je niet zijn – die niet in staat zouden zijn om uit Florida weg te komen en ons op te sporen? Toch, stel dat ze daar nu op ons zitten te wachten? Terwijl ik nog altijd zin heb om Adam z’n nek om te draaien schud ik mijn hoofd.

‘Dus wat moeten we in de tussentijd doen?’ vraag ik hem. ‘Gewoon wachten tot ze opdruven?’

‘Nee, dat kan niet,’ is Sams onmiddellijke reactie. ‘We kunnen ze daar niet gewoon maar laten zitten. Ze zullen ons nooit kunnen vinden.’

Adam draait zijn laptop naar me toe zodat ik op het scherm kan kijken.

‘Met de ontvoering van Ella en een dode Garde in Florida zal mijn volk ervan uitgaan dat jullie weer op de vlucht zijn. Ze zullen dus geen tegenaanval verwachten.’

Intussen heeft hij enkele satellietfoto’s van een stuk buitenwijk op het scherm getoverd. Zo’n typische rijkeluisbuurt. Als ik wat aandachtiger kijk, valt mijn oog op een overdreven aantal beveiligingscamera’s op de imposant hoge muur die het hele complex omgeeft.

‘Dit is Ashwood Estates, aan de rand van Washington D.C.,’ gaat Adam verder. ‘Hier wonen de hoogstgeplaatste Mogadoren die aan de Verenigde Staten zijn toegewezen. Nu de basis op Plum Island in duigen ligt en de Chimaera zijn hersteld, lijkt het me dat we juist daar moeten aanvallen.’

‘En die bergbasis in West Virginia dan?’ vraag ik.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Dat is gewoon een verdekte militaire verzamelbasis voor de troepen van mijn volk. Het zou niet meevallen om die nu van de kaart te vegen. En bovendien huist de echte macht, die van de leiders, de raszuivere Mogadoren, letterlijk in Ashwood.’

Malcolm schraapt zijn keel. ‘Ik heb mijn best gedaan om alles wat je me over “raszuiver” vertelde, te bevatten, Adam, maar misschien is het beter als jij het even uitlegt?’

Ietwat opgelaten kijkt Adam ons aan. ‘Ik zou niet weten waar ik moet beginnen.’

‘Het Mogadoorse bloemetjes-en-bijtjesverhaal kun je wel overslaan,

hoor,' zegt Sam en ik onderdruk een grijns.

'Het heeft te maken met de stamboom, toch?' zeg ik als duwtje in de rug.

'Ja. De raszuiveren behoren tot de stamboom. Mogadoorse kinderen van Mogadoorse ouders. Zoals ik.' Zijn hoofd duikt wat angstvallig tussen zijn schouders. Zijn raszuivere status is niet echt iets om trots op te zijn. 'De anderen, in broedmachines gekweekt, zijn de soldaten tegen wie jullie het vaakst hebben gestreden. Die worden niet geboren maar gekweekt, dankzij de biologische kennis van Setrákus Ra.'

'Is dat waarom ze uit elkaar vallen?' vraagt Sarah. 'Omdat ze dus, zeg maar, geen echte Mogs zijn?'

'Ze worden gekweekt om te vechten, niet om te worden begraven,' is Adams antwoord.

'Dat is toch geen leven?' merk ik op. 'Jullie Mogs aanbidden Setrákus Ra dáárom?'

'Zoals de geschiedverhalen in het Grote Boek het vertellen, stond ons volk op uitsterven voordat de zogenaamde Geliefde Leider opstond. Het kunstmatig kweken, gekoppeld aan Setrákus Ra's genetisch onderzoek, redde onze soort.' Adam zwijgt even en om zijn mond verschijnt een spottende grijns nu hij zijn woorden overdenkt. 'Ja kijk, het Grote Boek is door Setrákus Ra zelf geschreven, dus wie weet hoe het echt zit.'

'Fascinerend,' is Malcolms commentaar.

'Ja, dat ging meer over Mogadoorse broedtechnieken dan me lief is,' zeg ik en ik richt mijn aandacht weer op de laptop. 'Als het daar wemelt van de vooraanstaande Mogadoren, wordt de boel dan niet zwaarbewaakt?'

'Er zijn inderdaad bewakers, maar niet zoveel dat het opvalt. Je moet begrijpen dat mijn volk zich hier veilig voelt. Ze zijn eraan gewend om de jager te zijn, niet de prooi.'

'Dus wat is het plan?' ga ik verder. 'We doden een paar raszuivere Mogs, en klaar? Wat kunnen we daar nou mee?'

'Elk verlies binnen de raszuivere gezagvoering zal operationeel van grote invloed zijn. De gekweekten zijn niet echt goed in zelfstandig opereren.' Adams vinger glijdt over de perfect onderhouden gazons van Ashwood Estates. 'Bovendien zijn er tunnels onder deze woningen.'

Malcolm loopt naar onze kant van de tafel, slaat zijn armen over elkaar en bekijkt de beelden. 'Ik dacht dat jij die tunnels had vernietigd, Adam?'

‘Ik heb ze beschadigd, ja. Maar ze reiken veel verder dan de kamers waar wij ons in bevonden. Zelfs ik weet niet precies wat we daarbeneden kunnen aantreffen.’

Sams blik glijdt van Adam naar zijn vader. ‘Is dat waar ze...?’

‘Waar ze me vasthielden, ja,’ antwoordt Malcolm. ‘Waar ze mijn herinneringen stalen, en waar Adam me redde.’

‘Er is een kans dat we uw herinneringen weer kunnen herstellen,’ zegt Adam, die Malcolm maar al te graag lijkt te willen helpen. ‘Tenminste, als de apparatuur niet al te beschadigd is.’

Wat Adam zegt snijdt hout, hoewel ik moeite heb om het toe te geven. Al mijn hele leven ben ik op de vlucht voor Mogadoren, vecht ik tegen ze en dood ik ze. Ze hebben me alles afgenomen. En nu zit ik samen met een van hen strijdplannen te bedenken. Het klopt gewoon niet. En dan hebben we het ook nog eens over een frontale aanval op een Mogadoorse compound zonder dat we op de ondersteuning van de andere Gardes kunnen rekenen.

Als op een teken trippelt Dust onze kant op en vlijt zich neer naast Adams voeten. Adam reikt naar beneden en kriebelt hem afwezig achter zijn oren.

Als de dieren hem vertrouwen, waarom ik dan niet?

‘Wat we ook zullen aantreffen in die tunnels,’ gaat Adam verder, waarschijnlijk aanvoelend dat ik nog niet om ben, ‘ik weet zeker dat het ons heel wat waardevolle informatie over hun plannen zal opleveren. Stel dat ze jullie vrienden op het spoor zijn of gevangengenomen hebben, dan kunnen we daar alleen achter komen als ik toegang heb tot de Mog-systemen.’

‘En als een van hen sterft terwijl wij met dat plan van jou bezig zijn?’ vraagt Sam. Zijn stem slaat een beetje over bij die gedachte. ‘Stel dat zij sterven omdat wij, ook al hadden we de kans, ze niet kwamen redden?’

Adam zwijgt en denkt na. ‘Ik weet dat dit jullie zwaar valt...’ zegt hij, en hij kijkt beurtelings naar mij en Sam. ‘Ik geef toe dat dat een risico is.’

‘Een risico,’ herhaal ik. ‘We hebben het hier wel over onze vrienden.’

‘Weet ik,’ zegt Adam. ‘En ik probeer ze samen met jullie in leven te houden.’

Rationeel gezien weet ik dat Adam echt zijn best doet om ons te helpen, maar ik voel me gestrest en ik ben opgevoed met de boodschap dat zijn soort niet te vertrouwen is. Zonder na te denken doe ik een

stap naar voren en plant een wijsvinger in zijn borst. ‘Zorg maar dat dit lukt,’ geef ik hem te verstaan. ‘En als er iets misgaat in Florida...’

‘Neem ik de verantwoordelijkheid op me,’ is zijn reactie. ‘Alles rust op mijn schouders. En als het verkeerd uitpakt, John, dan kun je me afdrogen.’

‘Als het verkeerd uitpakt, dan zal dat waarschijnlijk niet eens nodig zijn,’ zeg ik terwijl ik hem recht in de ogen kijk. Adam kijkt niet weg.

Dan fluit Sarah opeens luid op haar vingers, wat ieders aandacht trekt.

‘Misschien dat we even kunnen kappen met dat machogedoe? Want volgens mij kunnen jullie beter even hiernaar kijken.’

Ik stap, mezelf tot kalmte manend, weg van Adam en kijk over Sarahs schouder naar de website die ze heeft geladen.

‘Ik bekeek net wat nieuwssites over Chicago en toen kwam ik deze tegen,’ legt ze uit.

De website ziet er nogal gelikt uit, behalve dan de schreeuwende koppen en de gigahoeveelheid ufo-GIFjes die de zijkadertjes bevolken. De stukjes onder Meest Gelezen, allemaal links in een soort neongroen dat, naar ik aanneem, buitenaards moet overkomen, gaan onder andere over regeringsondermijnende Mogadoren, en Lorische beschermers die moeten onderduiken. De pagina die Sarah nu heeft aangeklikt bevat een foto van het brandende John Hancock Center, met daarboven de kop: MOG-AANVALLEN OP CHICAGO: IS DIT HET EINDE?

De website heet *They Walk Among Us*.

‘O, nee,’ verzucht Sam, die nu ook meekijkt. ‘Niet die creeps.’

‘Waar gaat dit over?’ vraag ik Sarah terwijl ik met toegeknepen ogen de tekst probeer te lezen.

‘Deze gasten, die met hun gestencilde blaadjes helemaal oldskool waren, zitten nu op het internet? Ik weet even niet of hen dat nu beter of slechter maakt...’

‘Maar die zijn vermoord door de Mogs,’ wijs ik hem erop. ‘Hoe kan dit, in wat voor vorm dan ook, zelfs maar bestaan?’

‘Ik neem aan dat ze een nieuwe redacteur hebben,’ zegt Sarah. ‘Moet je kijken.’

Ze laadt het archief en klikt vervolgens het allereerste stuk dat ooit geplaatst is aan. De kop luidt: AANVAL MIDDELBARE SCHOOL PARADISE BEGIN VAN ALIENINVASIE. Eronder een korrelige foto, gemaakt met een mobieltje, van de destructie rondom het rugbyveld. Ik lees vluchtig de

tekst door. Alles is verbazingwekkend nauwkeurig beschreven. Alsof de schrijver het samen met ons beleefde.

‘Wie is JollyRoger182?’ vraag ik, de naam oplezend van de schrijver.

Sarah kijkt me met een vreemde glimlach aan; een mengeling van verwondering en iets van trots.

‘Je verklaart me vast voor gek,’ zegt ze.

‘Een Jolly Roger is toch een piratenvlag?’ vraagt Sam zich hardop af.

‘Ja,’ antwoordt Sarah met een knik. ‘Zoals de Paradise High Pirates; van wie de voormalige quarterback toevallig een van de enige twee buiten ons groepje was die heeft gezien wat er op die school allemaal gebeurde.’

Ik kijk Sarah met grote ogen aan. ‘Echt niet.’

‘Echt wel,’ reageert ze. ‘Volgens mij is JollyRoger182 niemand minder dan Mark James.’